

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 9.october 2013.god.
Ref. br.:RK476/13

РЕШЕЊЕ О НЕПРИХВАТЉИВОСТИ

у

slučaju br. KI129/13

Podnositelj

Daut Çejku

**Ocena ustavnosti
presude Vrhovnog suda Pml. br. 83/2013, od 19. juna 2013. god.**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Enver Hasani, predsednik
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Robert Carolan, sudija
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Kadri Kryeziu, sudija i
Arta Rama-Hajrizi, sudija

Podnositelj zahteva

1. Zahtev je podneo Daut Çejku iz Prizrena, koga zastupa Hazër Susuri (podnositelj).

Osporena odluka

2. Podnositac zahteva osporava presudu Vrhovnog suda Kosova Pml. br. 83/2013, od 19. juna 2013. god., koja mu je uručena 15. jula 2013. god.

Predmetna stvar

3. Podnositac zahteva tvrdi da je presuda Vrhovnog suda, odbijajući njegov zahtev za zaštitu zakonitosti protiv presude Okružnog suda u Prištini (Ap. br. 388/2009 od 28. septembra 2012. god.) povredila njegova prava garantovana Ustavom, odnosno članove 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i 36.2. [Pravo na privatnost] Ustava, i član 6.1. Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP).
4. Pored toga, podnositac zahteva je tražio od Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud), da uvede privremene mere u skladu sa članom 27. Zakona, odnosno da obustavi izvršenje presude Okružnog suda u Prištini (Ap. br. 388/2009 od 28. septembra 2012. god.) do 31. decembra 2012. god., kojom je podnositac zahteva osuđen na kaznu zatvora od 6 (šest) meseci.

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na članu 113.7. Ustava, u vezi sa članom 22. Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu i pravilu 54, 55. i 56. 2. Poslovnika o radu (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

6. Dana 21. avgusta 2013. god., podnositac je podneo zahtev Sudu.
7. Dana 28. avgusta 2013. god., predsednik je imenovao sudiju Almira Rodriguesa za sudiju izvestioca. Veće za razmatranje je sastavljeno od sudija: Altay Suroy (predsedavajući), Ivan Čukalović i Kadri Kryeziu.
8. Dana 28. avgusta 2013. god., Ustavni sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i zatražio ceo tekst presude Vrhovnog suda (Pml. br. 83/2013g od 19. juna 2013. god.). Istog dana, Sud je obavestio Vrhovni sud o zahtevu.
9. Dana 30. avgusta 2013. god., podnositac zahteva je podneo Sudu ceo tekst presude Vrhovnog suda.
10. Dana 10. septembra 2013. god., Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca, većalo o predmetu i preporučilo Sudu neprihvatljivost zahteva.

Činjenice predmeta

11. Proizilazi da je podnositac zahteva lekar u Kliničkom Univerzitetskom Centru Kosova, javnoj zdravstvenoj ustanovi. Tokom jula 2008. god., i u nekoliko navrata, pacijent je konsultovan sa podnosiocem zahteva g. X u vezi sa

problemom sa venama na nogama. Jednom prilikom, podnositac zahteva je predložio g. X da se podvrgne operaciji. Navodno, podnositac zahteva je obavestio g. X da on može da se obavi operaciju u privatnoj klinici za 700 EVRA ili u Kliničkom Univerzitetskom Centru Kosova za 300 EVRA.

12. G. X je naknadno prijavio policiji da je podnositac zahteva tražio mito od 300 EVRA da izvrši operaciju. Policija je kopirala 3 novčanice od sto evra obezbeđene od strane g. X i upisala serijske brojeve sa ovih novčanica.
13. Dana 12. avgusta 2008. god., g. X se pojavio u kancelariji i ponudio 3 novčanice od sto evra podnosiocu zahteva. U jednom trenutku, podnositac zahteva je stavio novčanice u svoj džep. Podnositac zahteva je uputio g. X u prostoriju za pregledе. U tom momentu, dve osobe su se identifikovale kao policajci i suočili se sa podnosiocem zahteva u vezi sa 300 evra. Podnositac zahteva je predao 3 novčanice od sto evra iz svog džepa tražene od strane dvojice policajaca, kao što se vidi iz presuda redovnih sudova i samih izjava podnosioca zahteva, *inter alia*, iz njegovih podnesaka u vezi sa žalbom Okružnog suda. Podnositac zahteva je uhapšen i zatim optužen.
14. Dana 13. marta 2009. god., Opštinski sud u Prištini (presuda P. br. 2214/08) osudio je podnosioca zahteva na kaznu zatvora od 8 (osam) meseci da je počinio krivično delo predviđeno u članu 343. 1. Krivičnog zakona Kosovo (Uzimanje mita).
15. Dana 12. juna 2009. god., podnositac zahteva je uložio žalbu Okružnom sudu u Prištini protiv presude Opštinskog suda u Prištini, zbog:

“Suštinskih povreda ZPK (član 403. stav 1. podstavovi 8. i 12) povreda ZKP (član 404. stavovi 1. i 2); Pogrešno i nepotpuno utvrđivanje činjeničnog stanja (član 405. stav 1. podstavovi 1. i 2) i na odluku o kazni (član 406. stav 1).”
16. Dana 28. septembra 2012. god., Okružni sud u Prištini (presuda Ap. br. 388/2009) osudio je podnosioca zahteva na šest (6) meseci zatvora.
17. Okružni sud u Prištini smatra da „*u žalbi branioca optuženog navodi se da pobijana presuda sadrži bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 403. stava 1, tačke 8. i 12. ZPK. Međutim u obrazloženju žalbe nisu dati konkretni razlozi, u čemu se ogledaju te povrede, tako da se samo navodi da izreka presude nije u skladu sa obrazloženjem, navodi se da je ovaj slučaj bio prethodno pripremljen, kako bi se ukaljalo ime poznatog doktora vaskularne hirurgije, dok se drugi razlozi više odnose na činjenično stanje.“*
18. Okružni sud u Prištini je dalje utvrdio da [...] ”*presuda prvostepenog suda ne sadrži bitnu povredu odredaba krivičnog postupka, na koju se u žalbi poziva branilac optuženog. U nedostatku pravog obrazloženja ove žalbe, ovaj Sud je ocenio pobijanu presudu u skladu sa odredbom člana 415. ZPK. [...]*”

19. Okružni sud u Prištini, takođe, smatra da su tvrdnje o pogrešnoj oceni i o nepotpunom utvrđivanju činjeničnog stanja neosnovane. S tim u vezi, Okružni sud smatra da je [...] "pravilno i na nesumnjiv način utvrđeno da je optuženi preduzeo inkriminisane radnje, navedena u izreci pobijane presude" i zaključio da su tvrdnje o nedostatku elemenata krivičnog dela za koje je proglašen krivim neosnovane.
20. Dana 10. maja 2013. god., podnositelj zahteva je podneo zahtev za zaštitu zakonitosti Vrhovnom sudu Kosova, iz sledećih razloga:
 1. "Povreda krivičnog zakona iz člana 404. stav 1. podstav 1. ZKPK u vezi sa članom 343.1. KZK i
 2. Suštinske povrede odredaba krivičnog postupka, iz člana 403. stav 1, podstavovi 8. i 12. ZKPK."
21. Jednom rečju, podnositelj zahteva je zaključio da "presuda doneta od strane prvostepenog i ona iz drugostepenog suda sadrže suštinske povrede odredaba krivičnog postupka predviđenih odredbama člana 403. stavovi 1. i 8. ZKPK, zato što se pobijane presude zasnivaju na neprihvatljivim dokazima.
22. Dana 19. juna 2013. god., Vrhovni sud (presuda Pml. br. 83/2013) je odlučio da „odbija zahtev za zaštitu zakonitosti kao neosnovan“.

Navodi podnosioca

23. Podnositelj zahteva tvrdi da „su sudovi doneli svoje presude na osnovu neprihvatljivih dokaza i da je prilikom pretresa od strane policije, nedostajao analog pretpretresnog sudije. Dakle, presuda Vrhovnog suda je prekršila njegova prava garantovana Ustavom, odnosno član 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], 36.2. [Pravo na privatnost] Ustava i član 6. [Pravo na pravično suđenje] i 8. [Pravo na poštovanje privatnog i porodičnog života] EKLJP“.
24. Podnositelj zahteva tvrdi da su presude donete od strane redovnih sudova povredile njegova prava [...] "jer slučaj (...) nije pravilno saslušan od strane redovnih sudova, jer su redovni sudovi svoje presude doneli na osnovu neprihvatljivih dokaza, odnosno dokaza koji su obezbeđeni u suprotnosti sa ranije navedenim odredbama i kršenjem odredaba člana 31. Ustava Republike Kosovo, kao i člana 6. EKLJP i ovim su onemogućili podnosioca da pred sudom bude proglašen nevinim [...]"
25. Podnositelj zahteva dalje ukazuje na "nezakonito postupanje u vezi sa obezbeđivanjem dokaza skrivenim i tehničkim merama praćenja i istrage, propisanih članom 258. stav 2, tačka 9. ZKPK (simuliranje krivičnog dela korupcije). Podnositelj zahteva tvrdi da se "suočavamo sa simulacijom krivičnog dela korupcije, koje je kao takvo, (...) počinjeno na neustavan način zato što su upravljeni i pruženi dokazi dobijeni na nezakonit način, odnosno neustavan način."

26. Prema tome podnositac zahteva zaključuje da u skladu sa članom 36. stavom 2. [Pravo na privatnost] Ustava, "ulazak policije u prostorije dr Čejkua - vrši se samo do neophodnog stepena, i samo nakon što Sud odobri, nakon objašnjavanja razloga zašto je takva kontrola neophodna, a u slučaju podnosioca zahteva nedostaje nalog Suda, odnosno pretpretresnog sudije Opštinskog suda u Prištini, za pretres službenih prostorija, kao i pretres dr Čejkua kao osumnjičenog."
27. Podnositac zahteva zaključuje, tražeći od Ustavnog suda:
 1. "Da proglaši zahtev prihvatljivim;
 2. Da zaključi da je postojalo kršenje člana 36. stava 2. [Pravo na privatnost] Ustava Republike Kosovo, člana 8. EKLJP (Pravo na poštovanje privatnog i porodičnog života), kao i člana 31. Ustava Republike Kosovo [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i člana 6. EKLJP (Pravo na pravično suđenje);
 3. Proglaši nevažećom presudu Vrhovnog suda Kosova, Pml.br. 83/2013, od 19. juna 2013. god.;
 4. Presudu Vrhovnog suda Kosova, Pml.br. 83/2013, od 19. juna 2013. god. vratiti na ponovno odlučivanje, u skladu sa presudom Ustavnog suda;
 5. Da uvede PRIVREMENE MERE za podnosioca zahteva, dr Dauta Čejkua, za neizvršenje kazne zatvora, dok Vrhovni sud Kosova ponovo ne odluči o slučaju, na osnovu ratio decidendi Ustavnog suda."

Prihvatljivost zahteva

28. Pre svega, Sud ispituje da li je podnositac zahteva ispunio uslove za prihvatljivost zahteva.
29. U tom smislu, član 113. Ustava predviđa:
 - "1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način".
(...)
 - "7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom".
30. Pored toga, član 49. Zakona predviđa da "Podnesak se podnosi u roku od četiri (4) meseci. Rok počinje od dana kada je podnositac primio sudsку odluku".
31. U ovom konkretnom slučaju, Sud primećuje da se podnositac zahteva, u cilju zaštite svojih prava, obratio Opštinskom i Okružnom sudu i, konačno, Vrhovnom sudu Kosova. Sud, takođe, primećuje da je podnosiocu zahteva presuda Vrhovnog suda uručena 15. jula 2013. god. i da je isti podneo svoj zahtev Sudu 21. avgusta 2013. god.

32. Prema tome, Sud smatra da je podnositac zahteva ovlašćena stranka i da je iscrpeo sva pravna sredstva koju su raspoloživa važećim zakonima i zahtev je podnet u roku od četiri meseca.
33. Shodno tome, Sud zaključuje da zahtev ispunjava uslove za prihvatljivost predviđene članom 113.1. i 113.7. Ustava i članom 49. Zakona.
34. Međutim, Sud, takođe, mora uzeti u obzir pravilo 36 Poslovnika, koje predviđa:
- “(1) *Sudu je dozvoljeno da rešava zahteve: (c) samo ako zahtev nije očigledno neosnovan.*”
- “(2) *Sud odbacuje zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključi: [...] ili (b) da iznete činjenice ni na koji način ne opravdavaju tvrdnju o kršenju ustavnih prava, ili [...] ili (d) da podnositac zahteva nije u dovoljnoj meri potkrepeo svoju tvrdnju.*”
35. Podnositac zahteva je, kao što je gore navedeno, osporavao presudu Okružnog suda pred Vrhovnim sudom zbog povrede krivičnog zakona i suštinske povrede odredaba krivičnog postupka.
36. Sud primećuje da, za *prima facie* slučaj o meritumu zahteva za privremene mere i za prihvatljivost zahteva, podnositac zahteva mora da pokaže da postupci pred Vrhovnim sudom, gledano u celosti, nisu sprovedeni na takav način da je podnositac zahteva dobio pravično suđenje ili da su počinjene druge povrede od strane Vrhovnog suda.
37. Sud naglašava da nije dužnost Ustavnog suda da se bavi činjenicama ili zakonskim greškama (zakonitost) koje su navodno počinjene od strane redovnih sudova, osim i ukoliko su te greške mogle prekršiti prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnost).
38. Sud primećuje da nije bilo tvrdnji o neprihvatljivim dokazima pred Okružnim sudom i navodi podnosioca zahteva pred Vrhovnim sudom su zasnovani na povredi krivičnog zakona i povredi odredaba krivičnog postupka.
39. Međutim, tvrdnje podnosioca zahteva pred Ustavnim sudom su zasnovane na povredi njegovih prava na pravično i nepristrasno suđenje (član 31. Ustava i član 6. EKLJP) i prava na privatnost (član 36.2. Ustava i član 8. EKLJP), uglavnom zato što se pobijane presude zasnivaju na neprihvatljivim dokazima. Podnositac zahteva smatra da su dokazi neprihvatljivi jer su dobijeni policijskim pretresom bez naloga pretresnog sudiće.

Navodne povrede prava na pravično i nepristrasno suđenje (član 31. Ustava i član 6. EKLJP)

40. S jedne strane, Sud primećuje da je Vrhovni sud obrazložio svoju presudu smatrajući da „*uprkos činjenici da je kontrola i zaplenjivanje novca obavila*

bez naloga pretpretresnog sudije (kao što je predviđeno članom 240. stav 1. ZKPK), u ovom slučaju postoji usmeni nalog javnog tužioca. Međutim, imajući u vidu činjenicu da je osuđeni uhvaćen na delu tokom izvršenja krivičnog dela, koji je nakon toga uhapšen, u ovakvim slučajevima policija može da preduzme postupke i bez naloga pretpretresnog sudije u skladu sa odredbama člana 245. stav 1, tačka 3. ZKPK.”

41. Sud smatra da je Vrhovni sud odgovorio na tvrdnje o neprihvatljivim dokazima, uz obrazloženje da ne postoji samo usmeno odobrenje javnog tužioca, već i da je osumnjičeni uhvaćen na delu tokom izvršenja krivičnog dela i u takvim slučajevima policija može preduzeti akciju bez naloga pretresnog sudije.
42. S druge strane, Sud takođe primećuje da je Vrhovni sud zaključio da je [...] *”pravo suda da oceni postojanje ili nepostojanje činjenica, što nije povezano niti ograničeno posebnim formalnim pravilima. Prema odredbi člana 396. stav 7. ZKPK, dužnost Suda je da predstavi na određen i potpun način koje činjenice i zašto uzima kao dokazane ili nedokazane, vršeći tako ocenu tačnosti kontradiktornih dokaza. U ovom predmetu, sudovi su postupili u skladu sa ovim odredbama Zakona o krivičnom postupku, dakle pobijene presude se ne zasnovaju na neprihvatljivim dokazima.”*
43. Sud smatra da je opravdanje pruženo presudom Vrhovnog suda, odgovarajući na tvrdnje podnosioca zahteva, jasno i dobro obrazloženo. Štaviše, pruženo opravdanje pokriva tvrdnje podnosioca zahteva na osnovu Krivičnog zakona i Zakona o krivičnom postupku i navode o povredama individualnih prava i sloboda podnosioca zahteva garantovanih Ustavom i EKLJP.
44. S tim u vezi, Ustavni sud ponavlja da nije njegova dužnost prema Ustavu da deluje kao sud četvrtog stepena, u pogledu odluka donetih od strane redovnih sudova. Uloga redovnih sudova je da tumače i primenjuju relevantna pravila procesnog i materijalnog prava (vidi, *mutatis mutandis, García Ruiz protiv Španije*, br. 30544/96, ESLJP, presuda od 21. januara 1999. god., stav 28, vidi takođe slučaj br. *KI70/11, podnosioci zahteva Faik Hima, Magbule Hima i Bestar Hima*, rešenje o neprihvatljivosti od 16. decembra 2011. god.).
45. Ustavni sud može samo razmatrati da li su dokazi predstavljeni na takav način da je postupak, gledano u celini, sproveden na takav način da je podnositelj zahteva dobio pravično suđenje (vidi, *između ostalog, Edwards protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, br. 13071/87, Izveštaj Evropske komisije o ljudskim pravima od 10. jula 1991. god.).
46. Sud smatra da su postupci pred redovnim sudovima, uključujući i Vrhovni sud, bili pravični i obrazloženi (Vidi, *mutatis mutandis, Shub protiv Litvanije*, br. 17064/06, ESLJP, od 30. juna 2009. god.).
47. Dakle, podnositelj zahteva nije podneo nijedan *prima facie* dokaz koji ukazuje na povredu njegovih prava iz Ustava (Vidi *Vanek protiv Slovačke Republike*, br. 53363/99, ESLJP, odluka od 31. maja 2005. god.) i nije precizirao kako član 31. Ustava podržava njegovu tvrdnju, kao što je predviđeno u članu 113.7. Ustava i članom 48. Zakona.

48. U stvari, podnositac zahteva niti je izgradio slučaj niti je dostavio dokaze da policija može vršiti pretres samo uz nalog pretresnog sudije, štaviše, uključujući i to da kada je lice uhvaćeno na delu, tokom vršenja krivičnog dela.
49. Jednom rečju, Sud smatra da podnositac zahteva nije opravdao da su dokazi neprihvatljivi i u slučajevima kad policija vrši pretres, a kada je počinilac uhvaćen u aktu vršenja krivičnog dela.
50. Štaviše, Sud primećuje da se kazna podnosioca ne zasniva isključivo na dokazu novčanica nađenih kod podnosioca zahteva

Navodne povrede prava na privatnost (član 36. 2. Ustava i član 8. EKLJP

51. Pored toga, podnositac zahteva se takođe žali na povredu člana 36. 2. Ustava. Podnositac zahteva tvrdi da se 12. avgusta 2008. god., policija suočila s njim u njegovoj kancelariji u vezi sa primanjem 3 novčanice od sto evra i sprovedla je pretres bez naloga suda, pre ovog pretresa ili retroaktivno nakon pretresa.
52. Član 36. stav 2. Ustava predviđa:

„2. Kontrola bilo kojeg stana ili drugih privatnih prostorija, neophodna radi vođenja istrage o zločinu, se može sprovoditi samo do neophodnog stepena i samo na osnovu sudske odluke, nakon objašnjavanja razloga neophodnosti takve kontrole. Odstupanje od ovog pravila je dozvoljeno ako je neophodno radi zakonitog lišavanja slobode počinioca krivičnog dela, prikupljanja dokaza koji se mogu izgubiti ili u slučaju otklanjanja neposredne i ozbiljne opasnosti po ljude ili imovinu, na zakonom propisan način. Sud je dužan da odobri ovakva dela na retroaktivan način.“ (Dodatni naglasak).
53. Sud primećuje da kada se policija suočila sa podnosiocem zahteva u njegovoj kancelariji u Univerzitetskom kliničkom centru Kosova, u vezi sa primanjem iznosa novca, podnositac zahteva je samovoljno predao 3 novčanice od sto evra iz svog džepa.
54. Sud dalje primećuje da su dokazi odmah zaplenjeni od strane podnosioca zahteva da bi se sprečila opasnost od mogućeg gubljenja, podnositac zahteva nije bio u privatnom stanu ili privatnom objektu kada su dokazi zaplenjeni i kada je podnositac zahteva uhapšen i zatim optužen.
55. Prema tome, Sud smatra da član 36. 2. Ustava, uopšteno predviđa da policija treba da dobije odobrenje suda da izvrši pretres i zapleni dokaze iz *bilo kog privatnog stana ili privatnog objekta*. Međutim, Ustav pravi izuzetak od ovog pravila „...ako je neophodno radi zakonitog lišavanja slobode, prikupljanja dokaza koji se mogu izgubiti“.
56. U tim okolnostima, Sud zaključuje da događaj na koji se podnositac žali ne pripada značaju „pretres privatnog stana ili privatnog objekta“, kao što je utvrđeno članom 36.2. Ustava.

57. Dakle, Sud odbacuje tvrdnju podnosioca zahteva da su njegova prava iz člana 36.2. Ustava bila povređena.
58. Sve u svemu, tvrdnje o povredi njegovih ustavnih prava na pravično i nepristrasno suđenje (član 31. Ustava i član 6. EKLJP) i pravo na privatnost (član 36.3. Ustava i član 8. EKLJP), jer su osporene presude zasnovane na neprihvatljivim dokazima, su neosnovane i nisu potkrepljene i samim tim očigledno neosnovane.
59. Prema tome, u skladu sa pravilom 36. 1. c) i 2. b) i d), zahtev je neprihvatljiv.

Zahtev za privremene mere

60. Podnositelj zahteva traži da Ustavni sud uvede privremene mere „*suspendovanjem rešenja Okružnog suda u Prištini Ap. br. 388/2009 od 28. septembra 2012. god., na osnovu koje se osuđenom nalaže izdržavanje kazne zatvora u trajanju od 6 (šest) meseci.*“
61. Podnositelj zahteva tvrdi da „*izvršenje presude Ap.br. 388/2009 Okružnog suda u Prištini, od 28. septembra 2012. god. [...] kao neustavne, lišilo bi podnosioca zahteva [...] slobode za 6 (šest) meseci i ovim će biti izazvana nepopravljiva i neizbežna šteta.*“
62. U tom smislu, Sud uzima u obzir da, u skladu sa pravilom 55.1. Poslovnika, „*Sud treba da po ubrzanim postupku razmotri zahtev za uvođenje privremenih mera i treba da ima prioritet nad svim drugim predmetima*“ i takođe pravilo 55. 6. predviđa da „*[...] Preporuka Veća za razmatranje o zahtevu za uvođenje privremenih mera postaje odluka Suda osim ako jedan ili više sudija podnesu primedbu sekretaru u roku od tri (3) dana [...].*“
63. Sud takođe uzima u obzir član 116.2. [Pravni efekat odluka] Ustava, koji utvrđuje:

“Dok god je procedura u postupku pred Ustavnim sudom, sud može privremeno prekinuti primenu spornog postupka ili zakona, dok god se ne doneće sudska odluka, ukoliko smatra da je primena takvih spornih zakona može uzrokovati nepopravljivu štetu. ”

64. Član 27. Zakona i, posebno, pravilo 54.1. Poslovnika, predviđa da „*U svakom vremenu dok zahtev nije rešen pred Sudom i kada Sud nije presudio o merodavnosti predmeta, strana može zahtevati uvođenje privremenih mera.*“
65. Pored toga, kako bi Sud odobrio privremene mere u skladu sa pravilom 55. 4. Poslovnika o radu, mora naći, naime, da:

“(a) je strana koja zahteva uvođenje privremenih mera pokazala prima facie slučaj o merodavnosti predmeta i, ukoliko prihvatljivost još uvek nije utvrđena, prima facie slučaj o prihvatljivosti predmeta;

(b) je strana koja zahteva uvođenje privremenih mera je dokazala da će pretrpeti nepopravljivu štetu ukoliko se ne dozvoli privremena mera i

66. Kao što je gore zaključeno, zahtev je neprihvatljiv i prema tome ne postoji *prima facie* slučaj u cilju uvođenja privremenih mera i zbog toga zahtev za uvođenje privremenih mera je očigledno neosnovan.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud je, u skladu sa članom 113. stavovima 1. i 7. Ustava, članom 20. i 27. Zakona i pravilom 36.2, 54, 55. i 56. Poslovnika, dana 12. septembra 2013. god., jednoglasno:

ODLUČIO

- I. DA ODBACI zahtev kao neprihvatljiv;
- II. DA ODBIJE zahtev za privremene mere;
- III. DA DOSTAVI stranama ovu odluku;
- IV. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u saglasnosti sa članom 20. stavom 4. Zakona i
- V. DA OGLASI da odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Almiro Rodrigues

Predsednik Ustavnog suda

Prof. dr Enver Hasani

